

Ένα αξέχαστο ταξίδι με ένα αξέχαστο βαπόρι

«Με το ΑΙΓΑΙΟΝ κοιμόμουν ήσυχος. Επειδή ήξερα πως, ό,τι και να γίνει, θα γυρίσει πίσω χωρίς να πάθει τίποτα».
Γιάννης Αγαπητός

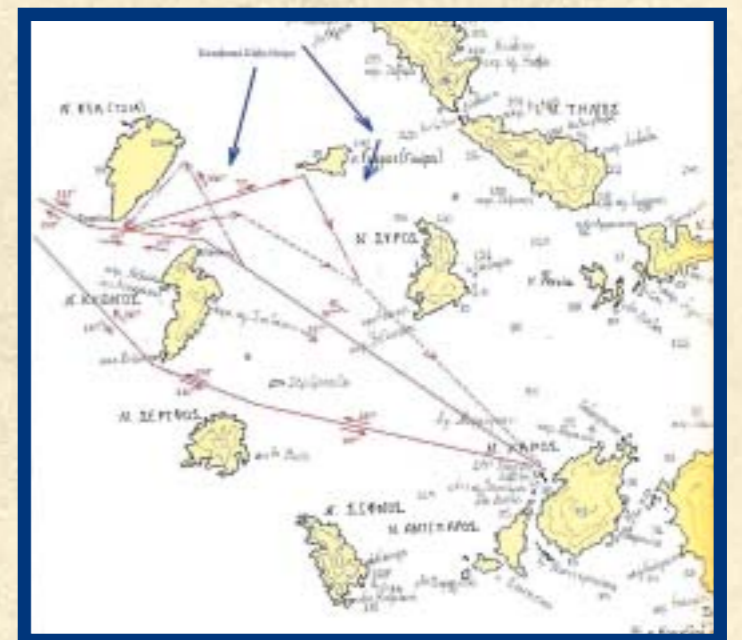
Γ. ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

*Βουδιάζω σε μια ανάμνηση. Μια θάλασσα μανιασμένη, το ΑΙΓΑΙΟΝ να βροντοχτυπιέται, να τριξεί και να αγκομαχάει, δυο γεροντάκια πιασμένα χέρι-χέρι σε μια μικρή καμπίνα στο κατάρτιο...
«Να έχετε τα θάρρη σας στον Αϊ-Νικόδη, παιδιά μου»*

Το ΑΙΓΑΙΟΝ ήταν ένα πραγματικό θαλασσοβάπορο. Αρσενικό πέρα για πέρα. Ο μακαρίτης ο Γιάννης ο Αγαπητός, άνθρωπος που από τα χέρια του πέρασαν πολλά βαπόρια, είχε να το λέει. «Το ΑΙΓΑΙΟΝ ήταν το καλύτερο βαπόρι. Περπατούσα στον Πειραιά και ήμουν περήφανος που είχα τέτοιο βαπόρι. Με το ΑΙΓΑΙΟΝ κοιμόμουν ήσυχος. Επειδή ήξερα πως ό,τι και να γίνει, θα γυρίσει πίσω χωρίς να πάθει τίποτα». Τον θυμάμαι δακρυσμένο τη μέρα που το ΑΙΓΑΙΟΝ βούλια-

ξε στην Αταλάντη ύστερα από την πυρκαγιά, τότε που μετασκευαζόταν στο Νέο Μώλο, για να γίνει κρουαζιερόπλοιο. Σαν να είχε χάσει δικό του άνθρωπο. Το πρωτογνώρισα στον Πειραιά, τότε που είχε πρωτοέρθει στην Ελλάδα, το 1977, αραγμένο στου Τζελέπη. Τι θηρίο που μου φαινόταν τότε. Τεράστιο. Κι απέναντι, στον Άγιο Διονύση, αραγμένο άλλο ένα θηρίο ακόμη μεγαλύτερο, που είχε κατέβει σχεδόν μαζί του στην Ελλάδα. Το ΑΡΙΑΔΝΗ των Μινωικών Γραμμών. Το πρώτο ταξίδι το έκανα σε μια επιστροφή αυγουσιτιάτικη από τη Σάμο. Είχαμε πάει με το ΙΚΑΡΟΣ και πολλά μποφόρ. Τώρα είχε «λιπαρά γαλήνη», δηλαδή μπουνάτσα-γιαούρτι. Κάτι αυτό, κάτι ο κακομοίρης ο ΙΚΑΡΟΣ, που ήταν μικρός και κακοπερασμένος, το ΑΙΓΑΙΟΝ μας είχε φανεί περίπου σαν τον QUEEN MARY. «Αυτό είναι βαπόρι, καμμένο, όχι ο άλλος ο σκυλοπνίχτης που μας έφερε». Και πάει και γρήγορα, δε σέρνεται».

Εγώ δεν έβγαζα κουβέντα, μιας και τον ΙΚΑΡΟ τον είχα μέσα στην καρδιά μου, ακριβώς επειδή ήτανε φουκαριάς και κακοπερασμένος. Κι από πάνω ήτανε και παλικάρι, τη θάλασσα την είχε παλέψει αντρίκια, άλλο αν μέσα στο βαπόρι δεν είχε μείνει όρθιο τίποτα. Εμάς ούτε μας είχε πειράξει, ούτε και μας είχε κακοφανεί καθόλου. Κι έστω κι αν πήγαινε τόσο αργά, που έλεγες πως στη Σάμο δε θα φτάσεις πια καθόλου, εμένα μου άρεσε... Το ΑΙΓΑΙΟΝ πήγαινε με 19 και κάτι, κι έσκιζε τη θάλασσα σαν βράχος ακλόνητος. Αφού αυτή ήταν ακίνητη, πώς να κουνήσει αυτό; Ο κό-

Κανονικές πορείες
Ψηλώματα
Ο χάρτης είναι από το βιβλίο «Πλοηγός σκαφών αναψυχής ΑΡΓΟΣΑΡΩΝΙΚΟΣ-ΚΥΚΛΑΔΕΣ» των Χ. Ντούνη - Α. Δημαράκη

σμος όμως δεν λογαριάζει κι εκείνο που ξέρει είναι το στομάχι του. «Αφού αυτό τρέχει και δεν κουνάει, ενώ το άλλο κούναγε και δεν έτρεχε, τι κουραφέξαλα μας τσαμπουνάς τώρα, αντρίκιο και πράσινα αλογα;». Έτσι είναι, μόνο που τα πράγματα γυρνάνε γρήγορα. Πάρα πολύ γρήγορα.

ΣΤΟ ΒΑΘΥ ΜΠΗΚΑΜΕ ΚΑΜΠΟΣΟΙ, ΚΑΡΛΟΒΑΣΙ ΔΕΝ ΕΠΙΑΝΕ
Φτάσαμε τσάκα-τσάκα κατά τις εννιάμισι στον Άγιο Κήρυκο. Μέσα ήτανε το ΣΑΜΑΙΝΑ που είχε φύγει πριν από εμάς από τη Σάμο, αλλά επειδή ήταν αργοκίνητο κι αυτό κι ε-

πειδή έπιανε και στο Καρλόβασι, το προλάβαμε. Το λιμάνι του Αγίου Κήρυκου είναι μια τρύπα, αλλά παρ' ό-λα αυτά ο καπετάνιος μας μπήκε κανονικά και το έριξε από τη μέσα μεριά από το ΣΑΜΑΙΝΑ. Στεκόμουν και χάξευα στον εξώστη της πλήρους κάτω από τη γέφυρα. Ο ναύτης που φουντάρισε γύρισε με μένα με υπερηφάνεια. «Βλέπεις τι καπετάνιο έχουμε;». Δεν μπορώ να πω με σιγουριά, νομίζω όμως πως καπετάνιος ήταν ο Κώστας Θεοχάρης. Α' Μηχανικός στα σίγουρα ο Μάνθος ο Ποτήρης. Το λέω επειδή σε τέτοια ρεμετζα η μηχανή μετράει το ίδιο όσο και η γέφυρα. Εγώ ▶